

I mere end 20 år har Jane Neess været en del af Skive Rideklubs bestyrelse, og på repræsentantskabsmødet i 2016 modtog hun DRF's ærestegn for hendes enorme betydning for klubben. Hver eneste dag yder Jane Neess en kæmpe indsats for rideklubben, og den ihærdige ildsjæl har en finger med i alt fra driftsopgaver til stævneafvikling, klubudvikling og styrkelse af sammenholdet. At den midtjyske klub har udviklet sig så enormt gennem de sidste årtier kan i høj grad tilskrives Janes engagement og ønske om at gøre noget godt for andre. Vi har taget en snak med Jane om, hvordan hun bevarer energien og glæden ved den store frivillige indsats, og hvad der motiverer hende i dagligdagen.

Kærligheden til heste

Hestene kom sådan lidt tilfældigt ind i Janes liv. Hun boede i sine unge år i en fiskerby ved Agger,

hvor hun sammen med sin mand drev en døgn/bager forretning. De syntes, at det kunne være lidt sjovt at køre med heste for vogn, og dermed startede en livslang kærlighed til hestene for Janes vedkommende. Den pragtfulde natur omkring Agger fik dog snart Jane til at spænde fjordhesten fra vognen og sætte sig op på den i stedet. Derfra gik der ikke længe, før end der blev købt en gammel cirkusvogn ind fra Arena, som Jane og hendes mand indrettede til stald i den ene ende og rytterstue i den anden.

"Og så kom alle pigerne rendende," husker Jane. "Hestene var en tiltrækningsmagnet, og vi nåede faktisk at starte en lille klub op, inden vi flyttede til Skive (hvor parret bor i dag red.). Klubben eksisterer stadig, og i dag er det børnene til de piger, vi havde besøg af, der kommer dagligt i klubben."

Janes datter havde arvet sin mors kærlighed til ridesporten, og da hun begyndte at ride i Skive Rideklub, blev Jane snart sekretær i klubben. Snart efter blev det til en formandspost og herefter poster som bestyrelsesmedlem og stævneleder. Ifølge Jane er det jo typisk sådan det går, og i Skive Rideklub gik det i hvert fald stærkt. Klubben udviklede sig, og der blev ansat en 'rigtig' berider. Det blev Allan Blomgren, og ham var Jane med til at ansætte.

Udfordringer med hesteloven

Som så mange andre rideklubber blev Skive Rideklub også ramt af den varslede lov om hold af heste. Mange af bygningerne overholdte ikke de nye regler, så der skulle ske noget, hvis klubben skulle bestå. Skive Kommune fik også syn for sagen og kunne se at stedet var slidt ned, og i forhold til hesteloven var det nu eller aldrig, hvis der skulle ske noget.

"Heldigvis for os, er vi med i Skive Kommunes idrætssamvirke, og heri gennem havde vi adgang

til en konsulent (Asbjørn Nordam), der hjalp os rigtig meget – både med hesteloven og med at skaffe noget mere jord for at imødekomme brugerens ønske om at få græsfolde til deres heste. Men det at skulle bygge ny stald m.m., det var jo ikke bare sådan lige til. Der er jo et hav af administrative kringelkroge, som vi i bestyrelsen ikke havde en chance for at begribe. Så var det ikke for konsulenten og Skive Idrætssamvirke, så var projektet helt sikkert bare strandet.”

I dag har Skive Rideklub meget moderne faciliteter til klubbens 292 medlemmer og med plads til 70 opstaldede heste. Og der er en venteliste på at få en boks på stedet.

Man skal brænde for klubben og sporten

Med en baggrund i klubben i 20 år - og med kasketterne som formand, næstformand, bestyrelsesmedlem og stævneleder - er det klart, at der går mange, mange timer i rideklubbens favør fra Janes side. Det er så stort et arbejde, at man kan fristet til at kalde det et fuldtidsjob. Det er det dog ikke, for i det civile liv har den ihærdige ildsjæl en stilling som markedschef på Nørhaven i Viborg. Her sidder hun med markeder i udlandet, hvilket kræver både rejser og kundeBesøg. Oven i hatten er Jane gift og mor til to. Og da hendes datter var ponyrytter, stod den på landsstævner i mange af weekenderne, plus Jane selvfølgelig selv havde sin egen hest også. Man kan blive helt forpustet!

”Jo, det er rigtig, rigtig mange timer jeg har lagt i klubben,” erkender Jane med et grin. ”En rideklub som vores er jo en lille virksomhed. Vi har både elevskole, handicapidning, rideinstruktører m.m. Jeg er stort set i kontakt med klubben hver dag, og det arbejde gør man jo kun, hvis man brænder for klubben og sporten. For det er jo ikke kun

mig, der bliver så involveret, det er jo også hele min familie.”

Jane modtager DRF's ærestegn 2016

Glæden ved at gøre noget for andre

I dag kan meget af det daglige arbejde heldigvis ordnes hjemmefra på computeren, og det er stor lettelse i hverdagen. I stedet for at være nødt til fysisk at sidde i klubben og ordne tingene kan man lige bruge en times tid om aftenen foran computeren.

”Det er jo lidt som at drive et lille landbrug i sin fritid. Du skal have et lønsystem, vide noget om arbejdsmarkedet, vide noget om indkøb af foder og en masse andre produkter. Det kan være hårdt mange gange, fordi det simpelthen er noget helt nyt, man skal lære noget om gang på gang. Som frivillig er man nødt til at ofre lidt af sig selv. Sådan er det bare. Til gengæld lærer man jo så også noget hver eneste gang, man kaster sig over en ny opgave, og det kan man jo tage med sig for altid.”

I snakken om frivillighed og de glæder og udfordringer det giver at være dedikeret frivillig, pointerer Jane, at det er meget sværere at finde frivillige hjælpere i dag, end det var for 10 år siden. I dag har folk en helt anden indstilling – de skal have noget ud af det. Derudover bruger mange voksne deres fritid på at realisere sig

Frivillighed

SPOT på Jane Neess

selv, og så er der ganske enkelt ikke tid til det frivillige arbejde.

”Min livsfilosofi er nok, at man bør kunne lave frivilligt arbejde uden at få noget ud af det ud over glæden ved at hjælpe andre. Man skal ganske enkelt være mod andre, som man ønsker de skal være mod en selv,” siger Jane.

Ponyer soignerer i klubben

20 år med klubarbejde

Men hvad det så, der gør, at Jane bliver ved med at brænde for klubarbejdet?

”Det er svært at sætte ord på. For mig giver det en personlig tilfredsstillelse at løse en opgave, som andre får glæde af. Og så er der det med, at man hele tiden lærer noget nyt. Man bliver bare lidt klogere hver gang, man kaster sig ud i endnu en ny opgave. I bund og grund er jeg nok bare ikke særlig egoistisk - jeg vil gerne gøre noget for andre.”

Status efter 20 år i klubbens bestyrelse er, at Jane er på vej ud. I virkeligheden bør man jo ikke sidde 20 år i en bestyrelse, slår hun fast, men det har ikke været så nemt at finde en afløser. Nu er der kommet en ny kompetent formand på posten, og det sidste år har Jane ’bare været’ menig bestyrelsesmedlem. Selv om tiden endnu går med bestyrelsesarbejdet og herunder det store ombyggeri, som ikke er ikke færdigt endnu,

er det nærliggende at spørge Jane, hvad der så skal ske i den nærmeste fremtid.

”Åh jamen nu går jeg jo meget op i at træne mine hunde. Jeg har for eksempel været i Norge med en veninde for at arbejde med hundene. Den daglige træning foretager jeg på rideklubbens arealer, så det giver jo rigtig god mening, nu jeg ikke længere har en hest. Ligesom med hestene skal mange have et mål med træningen af hundene, og jeg træner mine hunde til konkurrence,” slutter den ihærdige ildsjæl.

